

1. Verhalen in kerken

Ooit, lang, lang geleden, zat ik op een basis School met de Bijbel. Daar hoorde ik de meester en juf gloedvol de bijbelverhalen vertellen. Die bleven hangen!

Zodra mensen met elkaar in contact komen vertellen ze elkaar verhalen: op verjaardagen, in de kroeg, tijdens recepties, in de kerk en via hun mobiele telefoon. Over prachtige vakantiebestemmingen, enge ziekten en dromen van liefde, geluk en geloof. De toehoorders hangen, vanzelf geboeid, aan hun lippen. Vertelde verhalen hebben de eigenschap om te ontroeren, ervaring over te dragen en de eigen geschiedenis door te geven.

Graag vertel ik iets over mijn eigen geschiedenis met geloof. Ik ben opgegroeid in een Gereformeerd gezin (GKN). Mijn ouders hadden in hun opvoeding zacht gezegd weinig plezier beleefd aan het Gereformeerd zijn. En als volwassenen klaagden ze veel over hoe het toeling in de kerk. We gingen bij vlagen naar de kerk, maar ook lange perioden helemaal niet. Je kunt wel zeggen, dat wij een randkerkelijk gezin waren. De keren dat we wel gingen had ik als jonge tiener het gevoel: "Als we dit serieus gaan nemen, dan moeten we wel wat veranderen." Maar bij het koffie drinken na de dienst ging het er helemaal niet meer over. Op den duur voelde ik me niet meer aangesproken. Ik kwam tot de conclusie dat het geloof niet iets voor mij was.

Op mijn 17de ging ik naar een jeugdkamp waar een jeugdleider een stuk voorlas uit de Bijbel op een manier, zoals ik het nog nooit eerder gehoord had: niet gedragen of 'formeel', maar op gewone spreektoon. Het was een gedeelte uit de eerste brief van Johannes over in de duisternis of in het licht zijn. Ineens voelde ik dat het over mij ging en ik was zeer geraakt. Daarna volgden er meer gesprekken en ontmoetingen, waarin ik voor het eerst een idee kreeg waar het in de bijbel over gaat. Ik was verbaasd, dat het me nu wel raakte. Ik had die persoonlijke gesprekken en ontmoetingen dus nodig.

Hoe maken we als geloofsgemeenschap ruimte voor verhalen waarin ook de teksten van de Bijbel kunnen klinken, persoonlijk en betekenisvol? Daar denk ik graag met u over na.